

EROICELE LUPTE DIN FEBRUARIE 1933 — O TREAPTĂ SPRE BIRUINȚELE ZILELOR NOASTRE

Uzina-muzeu, uzina-școală

Victor Eftimiu

Întrată în istorie, ca loc al uneia dintre cele mai mari bătălii de clasă a proletariatului român, „Grivița Roșie” a devenit un simbol al luptei pentru socialism. Căci de treizeci de ani, cu o neamuită vigoare, cu o mereu nouă tinerețe, „Grivița Roșie” își urmează partidul spre înalte și luminoase creste ale viitorului. De treizeci de ani sub filifirea flămării purpuri, din a cărei culoare și-a imprumutat numele, „Grivița Roșie” luptă pentru socialism.

Cîndva, de mult, cineva botezase cartierul din jurul căii Griviței, „Mahalaua dracului”. Apoi s-au ridicat Atelierele căilor ferate, acele ateliere în care oamenii munciau în aer liber, pe ploaie, pe zădărnici, pe viscol. Focul le încingea fețele, vîntul le îngheța spinările. Pielea miilor rămânea lipită pe unelte. Ochii duceau în efortul de a găsi lumina. Atelierele, ziduri prelungi și joase, nu aveau acoperiș. Iar cele care aveau, nu erau încălzite. Geamurile mici și murdare, prinse în cadre de fier, cerneau un cer difuz încărcat de fum și zgură.

Pe atunci, prin 1932, o mină necunoscută scrisese pe ușa fierăriei, cu litere mari, de tipar: „Iadul”. Cîntulul acesta spunea tot, vorbea despre condițiile mizerie de muncă, despre viața amară și pînă sălcie, despre curbele de sacrificii, despre amenzi și concedii, despre reducerea drepturilor politice. Numai în acel an 1932, salaria cefeștilor fusese redusă cu 50—65 la sută. Și stăpînii țării cereau încă și încă...

Din acea perioadă Partidul Comunist a desăvîșit o largă activitate de organizare a muncitorilor pentru lupta în care aveau să se înfrunte cu capitaliștii, stăpînii acestui „Iad”. Mii și mii de muncitori s-au ridicat la luptă unită, s-au baricadat în curtea atelierelor, astăzi plină de inscripții și plăci comemorative. Ei au cerut ridicarea stărilor de asediu, eliberarea imediată a conducătorilor lor arestați, existența liberă a sindicatului C.F.R., satisfacerea revendicărilor economice. Era o bătălie pentru demnitatea umană, pentru drepturi și libertate cetățenească, un răsunător „prezent” la apelul Partidului. A doua zi, era în 16 Februarie 1933, plumbii jăndarmilor au găurit caldarîmul curții și plămîni oamenilor. „Iadul” a continuat să ființeze încă 11 ani. Dar acel „prezent” viguros roșii de muncitorii grivițeni într-o dimineață geroasă de iarnă, ca răspuns la chemarea comunistilor, a răsunat de-a lungul și de-a latul țării, ecoul s-a auzit și peste hotar. Și spiritul „Griviței Roșii” a continuat să trăiască

în mintea și în inima oamenilor. Urind cuvîntul partidului, purtat din gură în gură, tipărit și transmis din mină în mină, muncitorii Griviței au răspuns în acești 30 de ani „prezent” la fiecare chemare de luptă a comunistilor, în fiecare bătălie pentru socialism.

În cartea de aur a uzinei, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej arăta încă în 1947 că muncitorimea cefeștilor, sub conducerea Partidului Comunist Român, „a realizat în scurt timp refacerea căilor ferate, una dintre condițiile reconstrucției țării și continuă, prin muncă și luptă sa, a contribui la consolidarea regimului de democrație populară, spre socialism, pentru asigurarea unui viitor luminos poporului nostru”.

„Grivița Roșie” a avut, cu vigoarea ce o caracterizează, o contribuție de seamă în reconstrucția de după război a economiei naționale. Iar mulți dintre muncitorii ei au învâțat în anii aceia știința conducerii statului de democrație populară.

„Grivița Roșie”, uzina-muzeu, n-a putut rămîne la vechea înfățișare, la vechile unelte. Trebuia să răspundă unor sarcini sporite, sarcinilor industrializării țării, trebuia să dea produse mereu mai multe și mai bune.

Pe nesimțite vechea curte a atelierelor a primit o nouă fizionomie, vechile și întunecoase hale au dispărut, cloacele de mină au trecut la rețopit sau poate la muzeu, făcînd loc celor cu abur; au apărut aparate electrice de ridicat vagoane, macarale, poduri rulante și încă cite altele.

Decorată în 1958 cu ordinul „Apararea Patriei” clasa I, „Grivița Roșie” era pînă mai demunăz (pînă în 1961) un complex de reparații a materialului rulant. În 1961 însă, o nouă sarcină, deosebit de grea

se pune în fața colectivului de muncitori, tehnicieni, ingineri, „Grivița Roșie” trebuia să devină, fără ca producția să se oprească măcar o clipă, o uzină care să producă utilaj chimic și petrolier. Niciodată pînă atunci „Grivița Roșie” nu construise asemenea instalații uriașe și complicate, nu elaborase asemenea aliaje speciale, nu lucrase cu asemenea utilaj. „Grivița Roșie” nu avea nici specialiști și nici muncitori specializați pentru a produce utilaj chimic și petrolier. „Economia noastră are nevoie de asemenea produse, deci le vom face”. Așa au răspuns muncitorii Griviței „prezent” și la această chemare a Partidului. Și uzina, rămînînd uzină, a devenit în același timp și școală. Sute de oameni și-au schimbat meseriile, au învățat să sudeze și să vopsească nu locomotive ci tuburi pentru rafinării, să elaboreze aliaje noi, să deslege tainele unor piese deosebit de complicate și delicate.

Niculae Culea, pînă nu de mult cazangiu, a devenit sudor și lucrează acum la noile utilaje. „Meseria de cazangiu mi-a plăcut, spune el, dar pentru că s-a pus problema că fabricarea noilor produse va necesita un număr mai mare de sudori, m-am gîndit că e bine să mai cunosc o meserie. Mi-am dat seama că muncitorul de astăzi are datoria să lucreze acolo unde este nevoie de el, că are datoria să-și ridice necontenit nivelul calificării, potrivit necesităților producției”.

Niculae Culea face parte din partida de sudură a comunistului Ion Constantin. În noile sectoare ale producției, au fost trimiși de la început foarte mulți muncitori comunisti. Nici unul dintre ei, ca și Ion Constantin de altfel, n-au avut nici un moment impresia că-și fac mai mult decît datoria. Iar bilanțul lui 1962 arăta ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat, uzina nu s-ar afla în proces de reprofilare: 5.500.000 lei, economii la prețul de cost, 4.410.000 lei beneficii peste plan. Astăzi, în Februarie 1963, fostul sector de reparații-locomotive lucrează în întreaga utilaj pentru rafinării. Nu se poate spune în cuvinte ce muncă uriașă s-a depus pentru a se ajunge aici. Și se depune încă. Dar poate nici nu e nevoie. Produsele de azi ale „Griviței Roșii”, ele singure vorbesc îndeejuns despre aceasta.

O uzină-muzeu, o uzină-școală, o uzină care răspunde la fiecare chemare a partidului: Prezent!

Văzduhul Griviței

Cicerone Theodorescu

Februarie-afară zgîria pereții cu degetele-cîngi de-oțel forfecătoare s-apuce, să sugrume a străzilor suflare — calzi, aburii pămîntului și-ai vieții.

Revăd revolta rănilor, cătușele-n revoltă, vîd steagul: gestu-aprins al mulțimilor că nu cred ce spun mitralierele, că pîrîie a putred, vîd lanțuri explosive și chipuri ca prin sită... Și-n slîrtecata fluturîndă boltă aleargă-o bluză-albastră, ciuruită.

Treizeci de ani în urmă... Se-nalță de o dată năduci însingurate. Vii prezențe mă bînuie, lantome scumpe, pînă-n zori.

Trecea adolescența sfîșiată; nori străvezii, nerăzbunații-n zdrențe... Trecea văzduhul dirzei inocențe; gol, deșirat și palid, în petece de nori...

Dar lată dimineața e-o voce de soprană pe Grivița, la radio, — și-mi pare o dojană o vindecată rană sonoră peste-orăș — și chiar văzduhul Griviței, e-un tînar care trece scînteielor, un tînar uriaș ce mi-ar părea îndreptățiți să se aplece intrerupîndu-mi zîmbitor povestea, să-ntrebe-ntr-o lereastră de la elajul zece: — Ce vrea tovarășul cu amîntirile acestea?

Văzduhul meu altădată mîhnit și ne-mpăcat, de vijelii bătut cu smulse hălci de tablă, cu cărămizile de pe acoperișuri — alungat, — e-acum senin și-nalt... Nu, nu mă-ntreabă.

El știe bine, n-o să mă cunoască fizile amurgului, ocară înfrîngerilor soarelui cu fața cum e ceara, tăfurnicia beznii punîndu-și luna mască. Duh luptător, suflare tînerescă, văzduhul Griviței e-n toată țara.

Spre el și-aruncă hohotele-n salve zăpada de pe trepte și terase cu dinții sănătoși în siruri albe — „drum bun!” i-aruncă-n hohote spumoase.

Clădirile-l îmbracă șube-nalte! Lung ne uităm, cu dragoste-amîndoi, cum — din orașul vechi — orașe noi ni se întind, deschise palme calde.

Și umedă e geana văzduhului gingaș, și geana mea a licărit la fel: ce-n mine-s amîntiri, sînt astăzi pentru el nume de străzi, de fabrici, de teatre, de orașe...

Impotriva curbilor de sacrificiu, a somajului, pentru o viață mai bună s-au ridicat în anul 1932—1933 cefeștii, petroliștii și aliații de ei întregul popor muncitor. În clipă: Un aspect de la una din aceste demonstrații.

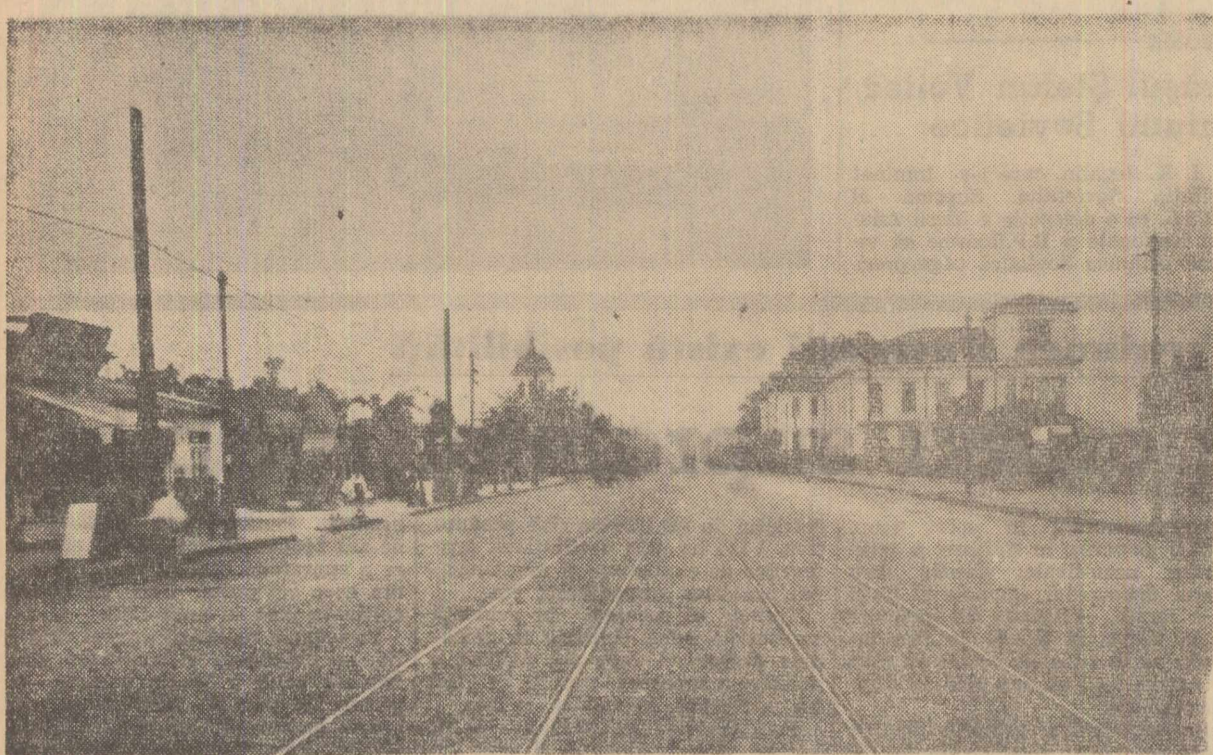
Dragoste, stimă și prețuire

Mă gîndesc la evenimentele petre: C. Paraschivescu-Bălăceanu vicepreședinte al Asociației Juristilor din R.P.R.

cenarea judiciară a s-a desfășurat în condițiile încălzirii celor mai elementare norme juridice, într-o atmosferă de teroare demnă de inchiziția medievală. Există însă o forță care dădea tărie, care întărea convingerea că, în ciuda oricărei „sentințe”, a oricăror represalii, cauza dreaptă pentru care s-au ridicat conducătorii luptelor proletariului, va triumfa pînă la urmă. Aceasta era încrederea în victoria cauzei celor mulți, a aceluia care a transformat procesul într-un act de acuzare împotriva orînduirii de exploatare, erau cuvintele tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej. Izvor de tărie erau puterea opiniei interne și internaționale, glasul maselor de oameni ai muncii care condamnău cu putere uneltirile provocatoare a burgheziei și moșierimii romine.

Au trecut de atunci trei decenii. Prin muncă însușită, în țara noastră a invins socialismul. Poporul nostru cinstește astăzi marile sale aniversări — în rîndul cărora luptele din februarie 1933 se înscriu la loc de cinste — prin noi biruințe în lupta pentru desăvîșirea construcției socialiste.

Valoarea minunatelor realizări, înfăptuite sub steagul partidului, strălucite faime de toate prin faptul că, în centrul lor se află omul, nevoile și năzuințele lui cele mai arzătoare. Într-un evident contrast, pentru o cîine este limpede situația de ieri și cea de azi a intelectualilor. Atunci, cîntărilor țării erau condamnați a fi în mare parte purtători ai unei titlaturi devenite celebre, „omei în haine negre”. Astăzi, în rînd cu toți oamenii muncii care au cucerit adevărată libertate și demnitate, intelectualii se bucură de toată dragostea, stima și prețuirea, ei sînt din plin stimulați să-și consacre întreaga lor capacitate creatoare, în scopul dezvoltării culturii noastre socialiste, al înfloririi continue a patriei noastre.

Calea Griviței ieri și azi

Pentru cei care au cunoscut Calea Griviței de odinioară, prezentul scoate și mai mult în relief profunde transformări petrecute în anii noi ai patriei.

De la „Podul de pămînt” de altădată, cu tarapanele înaltele și coșurile coșcovițe ale Cutaridelor, cu întregul cortegiu al mizeriei, pînă la silueta elegantă a Griviței de astăzi, cu șiragul de blocuri răsărite aici ca niște veritabile perle arhitectonice, este fără îndoială, un drum greu dar plin de victorii.

Fotografia de sus prezintă imaginea Griviței de ieri, dintr-o lume pe vecie apusă. Fotografia din dreapta prezintă calea Griviței de astăzi, care se înalță falnic și plină de tinerețe. Poporul nostru, sub conducerea partidului, i-a dat adevărata ei strălucire.

Foto: MIHAI POPESCU

Actualitatea INTERNAȚIONALĂ

Lucrările Comitetului celor 18 state pentru dezarmare

GENEVA 14 — De la trimisul special AGERPRES, C. Benga: Joi dimineața, la ora 10,30 ora locală, a avut loc în sala Consiliului din Palatul Națiunilor cea de-a 97-a ședință ordinată de Comitetului celor 18 state pentru dezarmare, prezidată de șeful delegației Nigeriei, M. T. Mbu.

Lund cuvântul reprezentantului R.S. CEHOSLOVACIE Karel Kurka, a subliniat că în momentul de față se impune de urgență luarea de măsuri eficiente pentru prevenirea războiului prin mijlocul unui război nuclear. Reprezentantul cehoslovac a declarat că trebuie făcut totul pentru a se pune capăt cursei înarmărilor, care nu face altceva decât să sporească și mai mult încordarea în relațiile internaționale.

Kurka a condamnat poziția puterilor occidentale care continuă cursa înarmărilor nucleare și a arătat că guvernul S.U.A. și revine o serioasă răspundere pentru că chiar în momentul relucerii lucrărilor Comitetului celor 18 state pentru dezarmare, a început o nouă serie de experiențe cu arme nucleare. El și-a exprimat însă speranța că dificultățile nu sînt de neînvins și se va face totul pentru a se ajunge la un acord în problema înarmărilor nucleare.

R.S. Cehoslovacă, a spus Kurka, sprijină întru totul proiectul de declarație propus de Uniunea Sovietică marți după-amiază în ședința plenară a Comitetului, privind renunțarea la folosirea teritoriilor străine pentru amplasarea mijloacelor strategice de transportare la lăna a armei nucleare.

Delegatul ITALIEI, P. Cavalletti, a încercat să justifice cursa înarmărilor desfășurate de puterile occidentale prin cunoscuta teorie a „menținerii echilibrului de forțe”. El a apărut ideea creării „forțelor nucleare multilaterale” ale N.A.T.O., situându-se pe pozițiile adoptate în această problemă de S.U.A. și Anglia. Cavalletti a respins propunerile sovietice făcute în cursul ședinței de marți, menite să contribuie la reducerea amenințării războiului nuclear. În ce privește controlul asupra dezarmării, Cavalletti s-a situat pe cunoscuta poziție a puterilor nucleare occidentale în această problemă.

Burns, șeful delegației CANADEI, și-a exprimat părerea că în momentul de față este necesar să se facă totul pentru a se ajunge la un acord privind încetarea experiențelor cu arma nucleară, ceea ce a spus el, con-

stituie principala sarcină a Comitetului celor 18.

Următoarea ședință a Comitetului celor 18 are loc vineri 15 februarie.

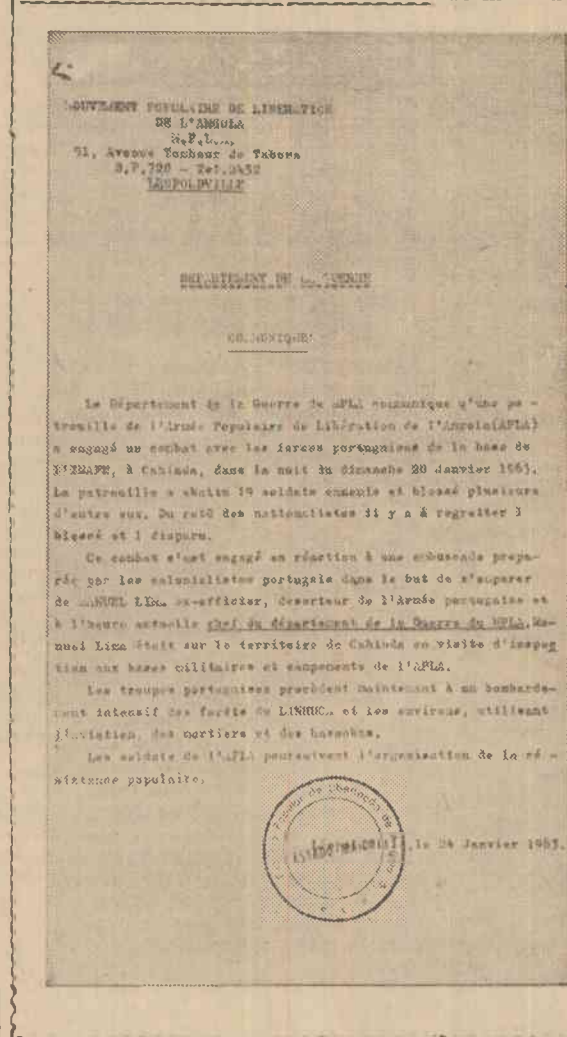
Conferința pentru folosirea științei și tehnicii în interesul regiunilor insuficient dezvoltate

GENEVA 14 — De la trimisul special Agerpres: La Palatul Națiunilor din Geneva, în cadrul conferinței Națiunilor Unite pentru folosirea științei și tehnicii în interesul regiunilor insuficient dezvoltate, miercuri după-amiază au avut loc ședințe specializate, în care s-au discutat probleme legate de importanța îngrășămintelor chimice pentru agricultură, îmbunătățirea transporturilor fluviale și cabotajului și altele.

În raportul secretarului general în problemele legate de importanța industriei producătoare de îngrășăminte chimice și de rolul acestora în dezvoltarea agriculturii cit și în expunerile făcute de numeroși oameni de știință din diferite țări, s-a subliniat necesitatea creării în țările insuficient dezvoltate a unor uzine de produse chimice. Majoritatea vorbitorilor a scos în evidență contribuția pe care industria chimică o poate aduce la dezvoltarea industriei și agriculturii din țările în curs de dezvoltare.

Intervenind în cadrul discuțiilor, inginerul Marcel Timus, directorul Institutului pentru proiectarea instalațiilor petroliere din Ploiești, membru al delegației R.P. ROMÂNIEI a arătat că în România s-a trecut în anul puterilor populare la chimizarea agriculturii și la folosirea îngrășămintelor chimice și produselor destinate pentru combaterea factorilor dăunători în agricultură. Acest proces, a spus el, s-a desfășurat pe baze strict științifice, ținând seama de condițiile specifice țării noastre. Vorbitorul a prezentat o serie de factori care au permis dezvoltarea industriei de îngrășăminte chimice și extinderea folosirii acestora în agricultură în țara noastră. Printre aceștia, el a menționat politica de investiții în favoarea științei, crearea de institute de cercetări științifice în domeniul agriculturii, al chimiei și geologiei, organizarea de institute de proiectare, pentru instalații industriale, dezvoltarea industriei constructoare de mașini, înființarea de gospodării agricole de stat și gospodării agricole colective.

Publicăm alăturat un facsimil al unui comunicat difuzat de MPLA (Mișcarea Populară de Eliberare a Angolei) în care se face bilanțul unei zile de luptă împotriva forțelor colonialiste. În el se vorbește despre lupta angajată de o patrulă a A.P.L.A. împotriva forțelor portugheze de la baza Imafe. Cu acest prilej patrioții au provocat moartea a 20 de soldați ai colonialiștilor. În acest comunicat se semnalează și faptul interesant că un ofițer portughez care a dezertat, luptă acum alături de forțele patriotice. (Guvernul de la Lisabona s-a văzut nevoit să declare că în cursul ultimului an au fost uciși în Angola 400 soldați și ofițeri portughezi. Conform observatorilor, însă, numărul acestora depășește 2.000).

VENEZUELA: Ciocniri între poliție și demonstranți

CARACAS 14 (Agerpres). — După cum menționează agenția FRANCE PRESSE, în cursul zilei de miercuri au avut loc la Caracas noi ciocniri între demonstranți și poliție în special în cartierele periferice ale capitalei. Zece persoane au fost rănite.

Pe de altă parte, agențiile de presă relatează că un grup de membri ai Frontului de Eliberare Națională din Venezuela au capturat nava „Anzoategui” la bordul căreia se aflau aproximativ 40 de persoane, pe cînd aceasta se afla în larg. Din mesajul căpitanului navei, transmis la Caracas, reiese că ofițerii și oamenii echipajului navei sînt sănătoși și că nava se află la aproximativ 400 de mile de Venezuela. Grupul de membri ai Frontului de Eliberare Națională de pe nava „Anzoategui” a transmis o proclamație în care își exprimă protestul împotriva actualului regim din Venezuela.

Agencia U.P.I. anunță că două distrugătoare se pregătesc să pornească

CAER: Ședința Comisiei permanente pentru energie electrică

MOSCOVA 14 (Agerpres). — La Moscova a avut loc cea de-a XIV-a ședință ordinară a Comisiei permanente pentru energie electrică a C.A.E.R. La ședință au luat parte delegațiile țărilor membre ale C.A.E.R.: R.P. Bulgaria, R.S. Cehoslovacă, R. D. Germană, R. P. Polonă, R. P. Română, R. P. Ungară și U.R.S.S. Comisia a examinat hotărârile celei de-a XVII-a sesiuni a C.A.E.R. și ale ședinței Comitetului executiv al C.A.E.R. care se referă la activitatea comisiei și a adoptat hotărârile corespunzătoare.

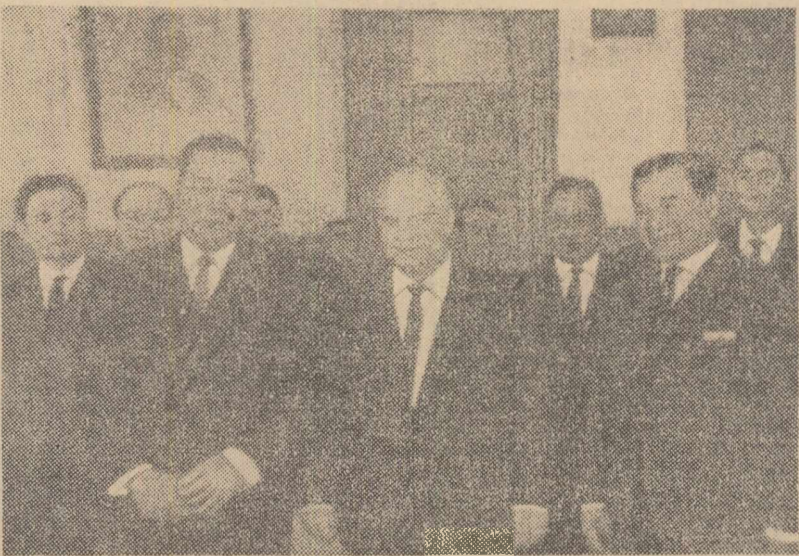
La ședință au fost discutate o serie de probleme metodice, legate de apropiata coordonare a planurilor țărilor membre ale C.A.E.R. în domeniul dezvoltării energetice. Ședința a decurs într-o atmosferă de unitate frățască și înțelegere deplină.

Angola în aceste zile

De doi ani se desfășoară cu intensitate mereu sporită războiul de eliberare națională din Angola. Portugalia aruncă mereu alte forțe în războiul colonialist, purtat împotriva poporului angolez. De doi ani, Angola — o țară cînt Franța, Anglia, Italia și Germania occidentală la un loc — s-a ridicat la luptă pentru sfărîmarea jugului colonial, care se află de o jumătate de mileniu pe grumăzi săi.

Publicăm alăturat un facsimil al unui comunicat difuzat de MPLA (Mișcarea Populară de Eliberare a Angolei) în care se face bilanțul unei zile de luptă împotriva forțelor colonialiste. În el se vorbește despre lupta angajată de o patrulă a A.P.L.A. împotriva forțelor portugheze de la baza Imafe. Cu acest prilej patrioții au provocat moartea a 20 de soldați ai colonialiștilor. În acest comunicat se semnalează și faptul interesant că un ofițer portughez care a dezertat, luptă acum alături de forțele patriotice. (Guvernul de la Lisabona s-a văzut nevoit să declare că în cursul ultimului an au fost uciși în Angola 400 soldați și ofițeri portughezi. Conform observatorilor, însă, numărul acestora depășește 2.000).

Vizita regelui și a primului ministru laotian la Moscova

Oaspeții laotieni în vizită la N. S. Hrușciov, în Kremlin

MOSCOVA 14 (Agerpres). — TASS transmite: La 14 februarie ambasadorul Laosului la Moscova, Khamphan Panya, a oferit un dejun cu prilejul vizitei oficiale pe care o face la Moscova regele Laosului Sri Savang Vathana. Împreună cu regele Vathana, la dejun au luat parte primul ministru Savanna Fumma, prințul Sourya Savang și alți oameni de stat ai Laosului. Din partea sovietică, la dejun au participat Leonid Brejnev, Nikita Hrușciov și alți oameni de stat sovietici.

Regele Laosului, Sri Savang Vathana, salutînd pe oaspeții prezenți la dejun, a spus: „Declarația categorică că coexistența este piatra unghiulară a politicii externe a guvernului Uniunii Sovietice nu poate să nu-l bucure pe noi. În aceste vremuri de posibilitate destindere în lume și cheazăz unei vieti ministe a popoarelor”. Regele a subliniat că este emoționat de sentimentele de prietenie și simpatie față de Laos manifestate de poporul sovietic.

Leonid Brejnev, președintele Prezi-

dului Sovietului Suprem al U.R.S.S., a declarat în cuvîntarea sa de răspuns că Uniunea Sovietică „va sprijini cu fermitate și pe viitor, năzuințele juste ale Laosului spre consolidarea independenței și neutralității naționale, a păcii și prieteniei dintre popoare”. El a adăugat că inițiativa consecventă a politicii de neutralitate a Laosului și traducerea deplină în viață a hotărîrilor conferinței de la Geneva „vor constitui o contribuție bună la cauza consolidării păcii și înlăturării încordărilor existente în Asia de sud-est”.

MOSCOVA 13 (Agerpres). — TASS transmite: La 14 februarie N. S. Hrușciov, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., s-a întîlnit la Kremlin cu prințul Savanna Fumma, primul ministru al Laosului. La întîlnire au fost de față Quinim Folsena, ministrul afacerilor externe al Laosului, și ambasadorul Khamphan Panya. La întîlnire a participat, de asemenea, Andrei Gromiko, ministrul afacerilor Externe, și Serghei Afanasiev, ambasadorul U.R.S.S. în Laos.

Evenimentele din Irak

BAGDAD 14 (Agerpres). — După cum relatează corespondentul din Bagdad al agenției ASSOCIATED PRESS, în seara de 13 februarie pe străzile Bagdadului a reînceput schimbul de focuri care a încetat abia în dimineața de 14 februarie. Potrivit relatărilor martorilor oculari, scrie corespondentul, schimbul de focuri a avut loc în cartierele orașului cele mai populate, mai ales în apropierea clădirii telegrafului central și în Piața Ataturko. Joi dimineața, relatează U.P.I., au izbucnit noi ciocniri armate la Bagdad, pe ambele maluri ale Tigrlului. Tancuri grele continuă să aple intersecțiile și principalele străzi ale capitalei irakiene. Agenția FRANCE PRESSE a scris că în numeroase orașe din Irak luptele continuă.

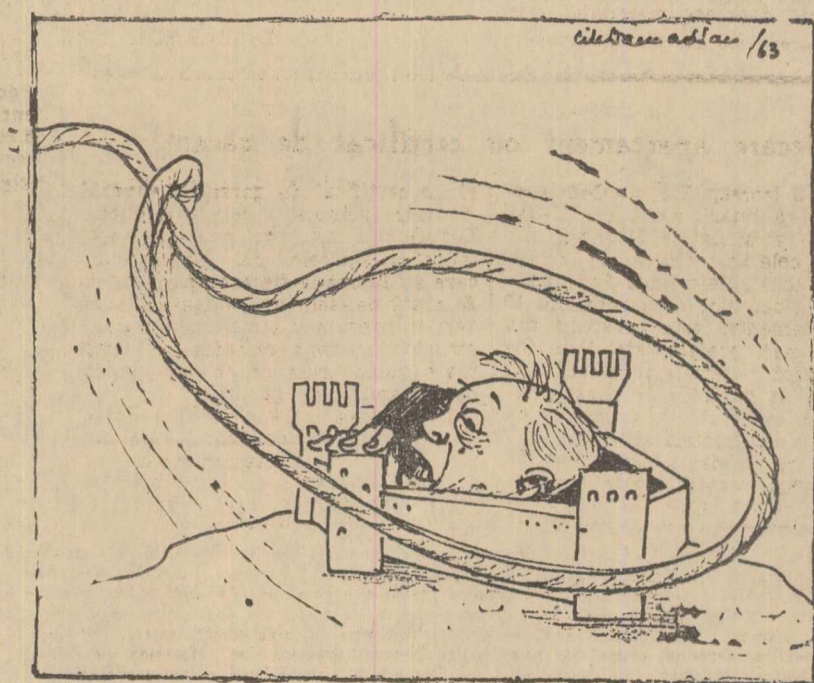
CAIRO 14 (Agerpres). — Agenția M.E.N. anunță că, la 14 februarie, la Bagdad a fost arestat Aziz Șerif, cunoscut militant al vieții publice, participant activ la lupta pentru pace, laureat al Premiului Internațional Lenin „Pentru întărirea păcii între popoare”.

PARIS 14 (Agerpres). — În legătură cu evenimentele recente din Irak, Partidul Comunist Francez a dat publicității o declarație de protest împotriva represaliilor singeroase la care sînt supuse forțele democratice din această țară. Sute de patrioți, se spune în declarație, au fost uciși sau aruncați în închisori.

Impotriva represaliilor la care sînt supuși patrioții irakieni, a protestat de asemenea Secretariatul uniunii generale a studenților irakieni din străinătate cu sediul la Londra. Stu-

denții irakieni care învață în Franța au adresat un apel întregii opinii publice mondiale, tuturor organizațiilor internaționale, în special O.N.U., Crucii roșii internaționale, cerîndu-le să stăruie „pentru încetarea vărsării de sînge”.

Se strînge lațul

Autoritățile diemiste au ordonat construirea unei „centuri strategice” în jurul capitalei, Saigon, pentru a se apăra de forțele patriotice.

Desen de CIK DAMADIAN

Cel mai frumos omagiu

Correspondență din Paris

Neavînd permisiunea de a comemora printr-o demonstrație pe bulevardul Voltaire pe cei nouă martiri uciși din februarie 1962, peste 100.000 de pariziensi și-au dat întâlnire miercuri după-amiază în fața cîmîntirului Père Lachaise.

La monumentul aflat la intrare delegații ai grupurilor participante au depus coroane de flori.

Manifestația a fost impresionantă nu numai prin atmosfera sa mișcătoare dar și prin semnificația ei politică deosebit de importantă. Hotărîrea cu privire la organizarea manifestăției a fost adoptată în comun — trebuie subliniat pentru prima oară — de conducătorii partidelor comunist, socialist și radical precum și de conducătorii principalelor organizații sindicale, C.G.T., Force Ouvrière și Federația franceză a muncitorilor catolici.

Sub semnul aceleiași unități de acțiune au avut loc manifestările în ultimele zile, în numeroase uzine și localități. La Saint Etienne peste 10.000 de manifestanți s-au adunat în fața statuii libertății. La Lyon, în fața monumentului republicii s-au adunat mai multe mii de persoane, a sînt citit o rezoluție comună

chemînd la luptă pentru apărarea libertății.

Secretarul Confederației franceze a muncitorilor catolici din regiunea pariziană, Claude Bourrel, care, acum un an, se afla în statia de metrou Charonne (din bulevardul Voltaire) unde au fost asasinati cei mai mare parte a victimelor, scria miercuri dimineața: „Desigur miercuri seară comemorarea va avea loc în condițiile impuse de către autorități. Dar istoria ne învață că popoarele demne nu se lasă la înfrîng trimise la cîmîntir...”

Ziarul „L'Humanité” de joi, în editorialul său intitulat „Nu avem dreptul să uităm!”, scria printre altele: „Martirii de la 8 februarie au căzut în luptă împotriva fascismului. Forța manifestăției de ieri și caracterul ei unitar dovedesc că această lecție nu a fost uitată”.

Miercuri în întreaga Franță, zeci de mii de francezi au adus memoriei antifasciștilor morți în urmă cu un an, cel mai frumos omagiu, unitatea republicanilor în jurul mormintelor lor.

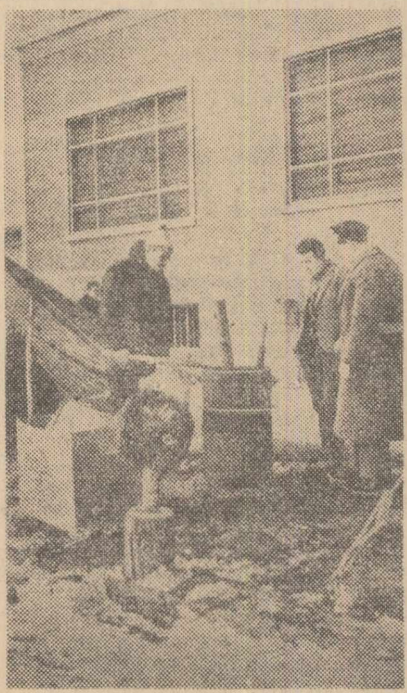
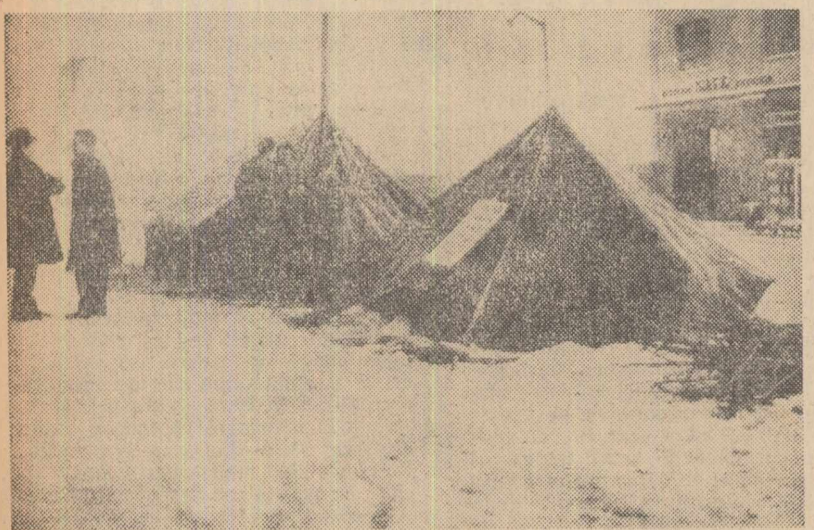
JACQUES COUBARD
14 februarie 1963

Pe o stradă din Milano

Pe o stradă din Milano poate fi văzută o scenă puțin obișnuită. Pe zăpadă, în plină iarnă, au fost instalate o serie de corturi, în fața unei vile elegante. La aceste corturi trăiesc 13 familii de muncitori.

Corturile au fost ridicate în fața casei în care trăiesc conducătorul uzinelor „Gelosio”, producătoare de aparate electrice și de radio, în semn de protest împotriva concedierii unui număr de muncitori greviști. Aceștia au fost concediați ca o măsură represivă în urma participării lor la ampla mișcare greviștă care se desfășoară în întreaga Italia. Cu toții lucrau în această întreprindere de 6 pînză la 23 ani. În momentul concedierii acestora s-a declanșat o impresionantă cascadă de acțiuni de solidaritate. Muncitorii din fabrică au decis să sporească numărul orelor zilnice de grevă de la două la patru.

Nici unul dintre muncitorii concediați nu a ezitat să locuiască în aceste corturi, în ciuda grelor condiții de viață. Muncitorii din oraș au inițiat o largă mișcare de solidaritate cu cei 13 muncitori concediați. Li s-au adus haine călduroase, li s-au adus cele necesare pentru a putea găli. Comiteele sindicale au strîns suma de 360.000 de lire pentru ca acestora să li se poată da chenzina obișnuită.

Singura cale — desființarea bazelor

lui, ca urmare a reglementării crizei în Marea Caribului...

„New-York Times” explica deschis sensul real al acestor operațiuni: „Din punct de vedere militar, evacuarea acestor baze de rachete din Turcia și Italia va fi mai mult decît compensată (1) prin amplasarea în Mediterană a submarinelor atomice înzestrate cu rachete Polaris”. Ziarul le numește „baze mobile de submarine” înzestrate cu arma nucleară.

Citind aceste rînduri orice om cu judecată sănătoasă va spune: cum ați vrea stimabililor să înțelegem

înfăptuirea unui vast plan de încercuire a întregului continent european cu „baze de submarine mobile”.

În primul rînd există dorința de a transforma într-o bază mobilă de submarine întreaga Mediterană. Porturile pe care se va sprijini acest sistem: baza spaniolă Rota din apropiere de Cadix; Neapole (fapt anunțat de agenția „Associated Press” la 26 ianuarie); bazele de pe insula Creta (fapt relatat de ziarul „Elepheros” din 3 februarie).

În al doilea rînd se menține „baza mobilă de submarine” arctică, cu

Aceasta, cu atât mai mult, cu cît flota sovietică de submarine atomice nu stă cu brațele încrucișate ci se pregătește de mult ca în caz de necesitate să-și facă inofensiv pe agresiuni.

„Totodată — subliniază „Pravda” — nu trebuie de loc subapreciată această abordare principală nouă a problemei creării sistemului de baze nucleare, menite să constituie un punct de sprijin pentru înlăturarea unor planuri agresive, care (întesc departe, ale S.U.A. și ale aliaților lor. Aceste planuri sînt îndreptate nu numai împotriva țărilor socialiste, dar și împotriva oricărei stat care nu dorește să se supună dictatului american, fie el din Europa, Asia, Africa sau de pe continentul american”.

În încheierea articolului Iuri Jucov spune: „Oricît de mare ar fi raza de navigație autonomă a submarinului atomic american, el are nevoie de puncte de acostare aflate în porturile aliaților S.U.A. Unul din aceste puncte se afla la Holy-Lock în Scoția. Acolo au avut loc în repetate rînduri demonstrații de masă ale englezilor, desfășurate sub lozincă „Cărați-vă acasă”. Nu încapă îndoială că în prezent, cînd se pune la cale înființarea unei rețele globale de astfel de baze, punctele americane de acostare a acestor submarine, vor avea asigurată prețutindine aceași primire.

Orice bază nucleară pe teritoriul unei țări străine și în ape teritoriale străine — fie că este vorba de o bază mobilă sau mobilă — constituie un instrument de agresiune, o primejdie de război. Singurul mijloc de lichidare a acestei primejdie este desființarea acestor baze, odată pentru totdeauna și nu de „moderniza” ascunzînd rachetele sub apă”.

Răsfoind presa străină

toate acestea? Socoții cumva că popoarele din Europa, care au protestat cu hotărîre împotriva bazelor atomice americane sînt ați de naivie încît o să se declare liniștite de înlocuirea bazelor racheto-nucleare de pe uscat prin baze de submarine mobile?”

Mai departe autorul articolului din „Pravda” atrage atenția asupra evoluției problemei. „În noiembrie anul trecut, persoane cu cea mai mare autoritate la Washington m-au încredințat că lichidarea bazelor racheto-nucleare americane de pe teritoriul Europei este o chestiune reală și că această operație poate fi pe deplin încredințată în prima etapă a dezarmării. Însă acum, de dincolo de Ocean se aude altceva.

Acolo se spune că aceasta nu constituie nicidecum „prima etapă a dezarmării”, ci reprezintă un „proces de modernizare” (1) a armamentului N.A.T.O. Totodată se clarifică amănunte interesante: se prevede

punctul de sprijin în portul britanic Holy-Lock.

În al treilea rînd, după cum scria la 28 ianuarie „Daily Express” se prevede crearea unei astfel de „baze mobile de submarine” în Oceanul Indian cu punctul de sprijin în Aden ceea ce „va însemna extinderea influenței N.A.T.O. la est de Suez”.

În al patrulea rînd se prevede crearea unei „baze mobile de submarine” în Oceanul Pacific, cu punctul de sprijin, deocamdată, pe insula Guam și extins ulterior și asupra porturilor din Japonia. În prezent, conform relatărilor presei, americanii dispun de numai două submarine atomice, înzestrate cu rachete Polaris. Și, deși zările americane fac o amplă și zgometoasă reclamă planurilor imaginare de „vizinare” a acestor submarine, de greu se poate decanta dacă vorbi în mod serios despre faptul că aceste două submarine — chiar în cazul